

C L A S I C I R O M Â N I

*Șt.O. Iosif*

---

# POEZII

**CORINT**  
EDUCAȚIONAL

Redactare:  
Liana Filimon

Tehnoredactare computerizată:  
Jora Grecea

Designul copertei:  
Andreea Apostol

Ilustrația copertei:  
Walter Riess

Textele sunt reproduse după Șt.O. Iosif,  
*POEZII. DIN ZILE MARI. ZORILE*  
I-II, București, 1943–1944.

Toate drepturile asupra acestei ediții  
sunt rezervate Editurii CORINT EDUCAȚIONAL,  
parte componentă a GRUPULUI EDITORIAL CORINT

ISBN: 978-606-8668-69-7

---

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României  
**IOSIF, ȘTEFAN OCTAVIAN**  
*Poezii* / Șt.O. Iosif; - București: Corint Educațional, 2015  
ISBN 978-606-8668-69-7

821.135.1-1

# Vesele semnale

Nu plouă norii, nici nu vor să treacă...  
Stau în halat, privind mahmur afară;  
Mi-e lene rău; urâtul mă omoară;  
Deschid fereastra: pâcla mă îneacă.

Mă culc s-adorm, dar somnul mi-e povară;  
O dimineață umedă, posacă  
Pătrunde în odaia mea săracă...  
O, de s-ar face-odată primăvară!

Dar... fulger alb a scăpat în zare:  
Se mișcă norii, izbucnește ploaie;  
Prelung și surd un sunet viuie, crește,

Răzbubuind voios în depărtare!  
Eu joc de bucurie prin odaie,  
Și-n pod o rândunică-mi ciripește...

# Lumea lor

*Când pisica nu-i acasă...*

Doarme dus sfânt' Niculae  
În veșminte argintii,  
Dar ce colb e în odaie  
Și ce zarvă de copii!

Au rămas stăpâni în casă,  
Toată lumea e a lor!  
Unui cocoțat pe masă,  
Altul joacă-ntr-un picior.

Uite popa, cum îngână  
Liturghia... Doi e bat.  
Un ștregar c-o vargă-n mână  
Strigă parcă-i împărat!

O sprintără de fetică  
Se hlizește la oglindă...  
Nu le pasă de nimică...  
Dar ce tropot e în tindă?

Ca de ipsos sau de frică...  
Oare cine-o fi intrat?  
Ochii nimeni nu-și ridică,  
Nici chiar marele-mpărat!

Vântul fuse?... Cine este?  
Ori vreunul din părinți?  
Ce tăcere făr' de veste!  
Smirnă-s... diavolii de sfinți!

În privaz, sfânt' Nicolae  
Doarme parcă nici nu știe!  
Numai colbul din odaie  
Joacă-n raza aurie...

# April

Streșinile se dezgheață,  
Picură mărgăritare...  
Ce de lume! Ce de viață!  
Și ce larm-asurzitoare!

A întinerit natura;  
Negustorii zdrențuroși  
Țipă cât îi ține gura:  
— Hai la ghiocei frumoși!

În mansardă locuiește  
Un artist. Băiet sărac,  
De un ceas se chinuiește  
Ca să vâre ață-n ac.

Și cărpindu-i, biet cum știe  
Pantalonii vechi de dril,  
Fluieră de bucurie...  
Bine ai venit april!

## Goana

Pornește-n zvon de zurgălăi  
Vuind caleașca boierească,  
Dănciugii goi s-alungă droaie,  
Boierul strigă din caleașcă:  
— Hei! cine vrea această pungă?  
Voinicul ăla s-o ajungă!

O goană de ogari, nebună,  
Toți se răped, că toți o vor.  
Dând chiot, surugiul mână,  
Clăbuci fac armăsarii-n zbor;  
Și urlă haita țigănească  
Prin nori de praf, după caleașcă.

S-apuce-ntâi toți vor o dată,  
Se zbućiumă, se îmbrâncesc;  
Se-ncinge-o luptă desperată,  
Și cad, și se rostogolesc:

Naintea lor caleașca zboară...  
Ei sar; s-aștern pe goană iară...

Târziu, sătui de alergare,  
S-abat pierzând orice speranță...  
Caleașca de pe deal dispare.  
Departa flutură o treanță...  
    E unul dintre puradei,  
    Tot se mai ține-n urma ei.

Un pas mai e pân' la caleașcă,  
Dar simte că rămâne-n urmă...  
Ar vrea să strige, s-o oprească,  
Dar răsuflarea i se curmă:  
    Un gest în sus, un vaiet stins,  
    Și cade mort, cu brațu-ntins...

# Târziu

Afară-i noapte; vremuieste;  
Și toți ai casei s-au culcat.  
Dar un opaț licărește  
În coridoru-ntunecat...

Târziu, în noapte, când mi-apare  
Lumina asta-n coridor,  
Îmi amintesc cu întristare  
Osânda danaidelor.

Ridică sitele cu apă,  
Să umple vasul iar și iar,  
Dar apa șiruie și scapă,  
Și toată munca-i în zadar!

## Surorile

Acolo, noaptea, se zărește  
Lumină până dinspre zori,  
Și toată casa auieste,  
Acolo cântă trei surori!

Lucrează-ntr-una la dantele,  
Pe deget firul răsucind,  
Și se îndeamnă în de ele  
Când gândurile le cuprind.

Ah! migăli-veți toată viața  
Dantele pentru cei bogați?  
Abia vi se plătește ața  
Pe care voi o cumpărați!

# Sărbătoare

Măreț amurg de sărbătoare  
Domnește-n veselul oraș,  
Un nou arde-n depărtare  
Ca un tăciune uriaș.

Se-ntoarce lumea din poiană,  
Călări, pe jos, boieri, norod;  
Aleargă o căruță-n goană  
Din două salturi peste pod.

Și râd, și chiuiesc și cântă  
Cei cari s-au grămădit în ea:  
Vârtej de pulbere s-avântă  
Când trec pe dinaintea mea!

Sunt bolnav, moartea mă îmbie,  
Și tot privesc la ei cu jind...  
Și tot tresalt de bucurie  
Când văd pe oameni chefuind!